

WEATHER REPORT

07.12. Budapest

- Még sose láttam ilyennek az eget, mint pénteken, hazafelé menet: narancs, rózsa, nefelejcs, fehérarany, grafit – még sose láttam ilyennek.
- Kimentem az erkélyre. Már nyitják katedrálisait az amerikai akácok. Kis tornyok forognak a szellőkkel, mennyi kis univerzum! És tücsökpárok ciripelnek szorgalmasan. Ez a dolguk. Mi dolgunk a világban?
- Eleredt az eső. Nem gondoltam, hogy ilyen hamar eljön... akit érint, érti... meleg, nedves cseppekben, körbe-karikára. Nem vártam végig. Nem akartam elázni.

07. 13.

- Éjjel belehallgatok a teremtésbe. A füleim belemerülnek a mélybe – nincsen senkim se. Létezem.
- Forró forgószelek, Szahara homokdűnéi kőkertemben. A felületen pára. Megfázhatsz, ha kitakarózol.
- A kövek között kisvirág. Az Északi-fok roppant sziklavilágában, ahová kompról-kompra jut fel utazó.
- Ezer tó országa Finnország. Ezer csók országa én – szegény. Pori dzsessz. Porig sújt, hogy milyen formában adjam magam. Finnország. A lustán elnyúló oroszlánkölyök forma, benne ezer tó. Ó, a tó-tekintetek örökre őrzik az eget – tükröt tartanak – tó és ég örökre szemez.

07.14.

• Hajnalban ez a zsigeri zsongás, zendülés. A búzaföld érezheti így magát áprilisban, amikor már kezdik bontani dallamaikat a búzaszemek, és próbálgatják fölfelé két milliméteres embriókalászaikat. Két éve, a 31 Garbarek koncerten éreztem először így, a Bazilikában. Berezonáltak belső kis kerengőim, egynek éreztem magam mindennel... Született egy vers is. *A szépség szája*: búzamező, búzavirág, tengerkék, tenger. (Ajánlom a témához elolvasásra még Ady Endrétől a *Hulla a búzaföldön* című versét. Alapversem.)

07. 15. Egercsehi

• Mit követünk, ha valamit elkövetünk? Az éjszaka szétszedett, összerakott. Hajnalban kelek, kimegyek, hogy enyém lehessen *tücsök-sötét lüktetésre páva-pirkadat*. Az ég szakadozott, puha báránybunda, ébreszti fiait, lányait, lényeit a mindent átható Mindenható. Gyermekláncfű ejtőernyőkön érkeznek a nap fénypontjai. Lábamhoz gurulnak a lóhere gömbjei. Az előbb egészen kicsi madarak reggeliztek a szemközti bokron bodzabogyót. Az ólakban állat mozdul. Valahol ugat egy rádió – híreket – (szerintem bemondták, kedves az életed). Tegnap lábnyomom a sárban, szandálcsúszásom. Egyszer, valamikor azt álmodtam, virágzó domb vagyok, s domboldalamon férfiak hevernek, s örömben lehengerednek...

• *A vonaton Pest felé* Két kis fénypihés repülő virágmag kergetőzik a zenémre (walkman) a fülkében, a betűző nap sávjában. Néha elmennek az árnyékba, a pad alá, majd újra előjönnek. Az előbb még csak kergetőztek, most meg összekapaszkodva gurulnak, amerre a szél fújja őket. Iderajzolják nekem a szél útját. Most újra kettéválnak. Ki tudná követni sorsukat?

07. 16. Pest.

• *Vallomás* Okos vagy, mint a Nap,/ gyöngéd, mint a Hold,/ ragyogsz, akár a csillagok – hogy szeressek? /Változol, mint a felhők, /mozdulsz, mint a folyók, /kilépsz medredből, mint az áradás – hogy szeresselek? / Illatozol, akár a földek, /növésben élsz, mint a fák, /virágzol, majd hervadsz, kisvirág – szeretlek.

• *Arcod* Az akácclombban keresem arcodat. Bontakozik, mint a fürtök, megremeg, mint a vágó. Megadóan bólogat, majd nemet int, ahogy a szél játszik velünk örök szimfóniát.

- *Önkritika* Nem minden esetben tesz jót az érzések hullámváza az írásnak. Túl sok vagy túl kevés a csordulás, romantikusan zabolátlan, nevetségesen veszélyes. Miért nem lehet keményebb, groteszkebb, játékosabb, kegyetlenebb? Mire ez az elomló lágyság, mi végre?

32

- *Ez a mi napunk!* Ez a mi napunk, majd számolunk! Szép Nap! Korongod áttöri a kéket, a szürkéséget, és fest narancsot, fehérét. Napkorong! Forogjunk, ez a mi napunk, majd számolunk!

- *A vonaton Eger felé* A szerelem szeretethalmazok része. Észrevettem, hogy a szülők milyen sokáig „nyomatják” a gyerekekre szerelmüket. Nem korlátozódik az csak egyetlen éjszakára. Örökösen csepegtetik szerelmüket csemetéjükbe, még akkor is, ha az már kifejlett példány. ... Egyszer Endrénél, legutóbb karácsonykor masszíroztunk. Fényességes volt már eleve a hangulat, és ahogy a csöndben oldódtak az izmok, roppantak az ízületek (persze itt külön le kéne írni a leírhatatlan masszázst, az ember megismerésének semmivel sem összehasonlítható módszerét – most csak egy W. S. idézet: „Egy kézfogás is a mindenség takarója.”), s ahogy befejeztük, érdekes érzés kerített hatalmába. Olyan volt a szőnyegekkel, „kegytárgyakkal” bélelt szoba, mintha mindannyiunk összes valaha volt és valamikor lézsen szerelme összegyűlt volna egyben, látható, tapintható, élő formában. Hihetetlen ujjongást éreztem (józan extázis), az a sokfajta árnyalat, és mégis, most, itt, egy.

Egercsehi, este:

- *Dílibogyó* Régi gondom itt dorombol, rossz macska./ Csomagolom, kirakom a kukára, ne zavarjon engem itt a szobába. /Régi gondom gordonkázom, minus one, /itt ülök a 40 fokban bugyiban. (Mi az a minus one [„májnuszvan”]? Zenészeknek gyakorlózene, hihetetlenül izgalmas, mert egy szólam hiányzik, és ezt érzed. Dob, basszus, alapok vannak, a mozgás, a ritmika, a dallamok haladnak előre, de valami hiányzik... És neked rá kell futtatni a szólódat, és ez rajtad áll, milyen.)

07.17. éjjel

- *Éjféli vihar* Gyöngysort ver nyakadba végtelen dörgések ébredése. /Ez Megadás-Anya és Nyomulás-Apa nedves, esztelen ölelkezése. /Szétpattan minden. /Villámlik./ Gátak szakadnak, új utak nyílnak, a lombok nem takarnak./ Reggel csak az eres csorog,/ felkel a Nap, énekelni kezd,/ Nézd: puha a föld!

- Talán ma nem lesz vihar. Kibírhatatlan a hő, és kibírhatatlan a fény, és a hiány – eltúlozza magát.

07.18.

• *Harmadnapon* a szandálcsúszásom sárnyomában apró kétszikűek jelentek meg. Mikroflóra. Botanika az élet, tudtad? Nem gondoltam, hogy számomra láthatatlan magvak is keringőznek a levegőben, amelyek egyszer csak – hipp-hopp – megfakadnak, láthatóvá válnak, és kis szárnyukat emelik az égnek. *Angyalkáim!* Valamikor Ti is elrepültök majd.

33

07.19. *itthon*

• *Helyzetjelentés* Durva-szép vagy/ Finom. / Ezt nem lehet kibírni, / Iszom. / Szavaidat lepárolom, / Esszencia. / Eszem. Szia!

07. 20.

• *Gloria in excelsis deo!* Zavar ez a habos fehérség, ez a l´art pour l`art szépség, mivégre? Ha hervad és egyszer mocsokká leszen az akácoshom.

• Ne halogass, halandó, tedd, amit tenned ígértetted!

